

[Wilhelm.]

beløb, det drejer sig om, renterne af bolig-gælden. Vi mener, at de ting skal løses i sammenhæng, også fordi man jo opgiver den eneste pression, man har over for de borgerlige partier på dette område, hvis man på forhånd afskaffer eller lemper lejeværdibegrebet og beskatningen af overskuddet.

Det er jo den anden side af problemet, der virkelig tæller noget. Vi fik opgørelsen sidste år, og det er vist ikke meget forkert at sige, at det var et tabt skatteprovenu på 8-9 mia kr., som denne fradragsret på boligområdet betyder. Det er en af de væsentlige årsager til kapitalgevinsterne på jord og fast ejendom, at man har denne fradragsret, den kapitaliseres som bekendt. Det er i virkeligheden et brud på løfterne fra 1974-boligforliget på det eneste område, hvor der var noget sympatisk i det forlig, nemlig at man ville finde en løsning, som på én gang afskaffede lejeværdibegrebet og fradragsretten for renterne. På det punkt har man i virkeligheden ikke foretaget sig noget som helst, mens de andre ting med de grasserende husleje-forhøjelser for den halvdel af befolkningen, der bor til leje, såmænd er blevet realiseret mere end fuldt ud.

Dette forslag betragtet isoleret har forslagsstillerne ikke forsøgt at beregne noget provenutab på, men det lader sig jo gøre. Med udgangspunkt i den redegørelse, vi fik sidste år omkring mulighederne for at afskaffe rentefradraget for bolig-gælden, hvor der var en hel del oplysninger om, hvor store kategorier det drejede sig om, hvor mange penge det drejede sig om, og også om, hvor mange der lå på overskudssiden, med dette som udgangspunkt kan man vel nok opgøre provenutabet som følge af dette konservative forslag til omkring 300 mill. kr. Jeg ved ikke, om ministeriet har kigget på noget tilsvarende og kan præcisere tallene eller bekræfte dem. Men jeg synes, det er værd at have med i debatten, at her vil man altså fra de konservative give en lempelse på 300 mill. kr. til den halvdel af boligbrugerne, der i forvejen er de bedst stillede, den halvdel af boligbrugerne, som ikke af de hidtidige boligforlig er ramt nær så hårdt som den anden halvdel, der bor til leje, og som alt taget i betragtning nok er den økonomisk dårligst stillede del af befolkningen.

Boligforhandlingerne, som de kører nu, efter hvad der er oplyst, arbejder jo i retning af - det skulle i hvert fald være boligministerens in-

tention - at begrænse lejestigningerne for udlejningsboligerne til den samme ramme, som er fastsat for indkomsterne, eller som søges gennemtvunget for indkomsternes vedkommende, altså maksimalt 6 pct. om året. Men hvis det er korrekt, hvad der i øvrigt er oplyst, at udspillet for ejerboligernes vedkommende skulle være at fortsatte 15. vurdering og i stedet for plus 35 pct. køre videre næste år med plus 45 pct., så er det interessant at se på: hvad betyder det egentlig for de faktiske boligudgifter i ejerboligerne? Der er selvfølgelig lidt forskel, alt efter om der er de store lån tilbage eller der er betalt ud, men det betyder jævnt hen kun faktiske boligudgiftsstigninger på 2 pct. i den kategori. Og så sidder man i den anden ende og fedter med og kan dårligt komme igennem med at begrænse lejeboligernes stigningstakt til de 6 pct., man søger at gennemtvunge ved indkomstpolitikken.

Der er selvfølgelig forskelle, og de, der har overskud, er nok dem, der bliver hårdest ramt. Det har vi også søgt at kigge lidt på med konkrete eksempler. Her, hvor man ikke har de store fradrag, og her, hvor man altså kan risikere at blive beskattet af et overskud, vil en overgang fra en lejeværdiberegning på grundlag af 15. vurdering plus 35 pct. til 15. vurdering plus 45 pct. alligevel kun give en faktisk boligudgiftsstigning på 4 pct. - altså stadig væk mindre end det, man i allerbedste fald måske når frem til, når det drejer sig om lejeboligerne. Det er altså denne kategori, de konservative vil lempe for.

Jeg mener, man med det som udgangspunkt fra regeringens side burde tage de konservative på ordet i den sætning, de skriver i bemærkningerne:

»Da boligforliget udløber i 1977, er vi frit stillet, og forslaget fremsættes derfor på ny.«

Da boligforliget udløber i 1977, burde socialdemokratiet og regeringen sige: vi forhandler ikke til den side, vi må se at finde andre løsninger på det boligproblem; vi er også frit stillet, og vi vil søge at indfri løfterne fra 1974-forliget om at få afskaffet både lejeværdien og fradraget for renter af bolig-gælden.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Forslagets hovedsigte er, at det skal give en skattelettelse til enfamiliehusejere, der sidder i forholdsvis beskeden økonomiske kår og derfor ofte føler det som en urimelighed, at overskuddet af huset skal beskattes.